తోడు దొంగలు

ప్రతాప రవిశంకర్

"ఆమె నిన్ను చూసిందా?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు దుష్యంతరావు....

"అవును." అన్నాడు రంగశాయి.

"గుర్తు పట్టిందా?"

"ఆ.... వెనక్కి తిరిగి చూసింది కూడా."

"మైగాడ్ ....అయితే మనకు ప్రమాదం."

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అడిగాడు రంగశాయి.

దుష్యంతరావు వెంటనే మాట్లాడలేదు....ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

తర్వాత—

"అసలు నువ్వు సిల్కు హౌస్‌కు ఎందుకు వెళ్ళావ్?" అన్నాడు.

"ఎందుకేమిటి? రెండు షర్టులు కొందామని వెళ్ళాను. తీసుకున్నాను.... వాడు ప్యాక్ చేస్తూవుండగా లోపలకు వచ్చింది అరుంధతి.... ముందు నేనే చూశాను. నేను

ఆశ్చర్యంనుండి తేరుకోకముందే నన్ను చూసింది. గబగబా ఆ ప్యాక్ తీసుకుని అక్కడినించి కదిలాను. నాలుగడుగులు వేసి వెనక్కి తిరిగి చూశాను. నన్నే చూస్తోంది," మళ్ళీ అన్నాడు.

"మళ్ళీ మనకు కష్టాలు మొదలయ్యాయి."

"ఇంతకీ మనం ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి" అన్నాడు రంగశాయి.

"అదే ఆలోచించాలి....మన గురించి అరుంధతి పోలీసులకు చెబుతుందంటావా?"

"చెప్పొచ్చు. చెప్పకపోనూవచ్చు."

"చెప్పకపోతే మనకు ప్రమాదం లేదు. చెబితేనే మనకు ఆపద."

"మరి మనకెలా తెలుస్తుంది?"

"తెలుసుకోవాలి."

"ఎట్లా?"

"అరుంధతిని ఒకసారి కలుసుకోవాలి."

"ఎడ్రసు తెలీదు కదా? ఎలా?"

"ప్రయత్నం చేద్దాం....ఇంతకీ అరుంధతి హైద్రాబాద్ నుంచి ఎప్పుడు వచ్చింది?"

"ఏమో మనిషి బాగా మారిపోయింది. ఖరీదయిన చీర కట్టుకుంది. మెడనిండా నగలున్నాయి."

"అయితే బాగా డబ్బు సంపాదిస్తుందన్నమాట."

"బయట కెళదామా?" అడిగాడు రంగశాయి సిగరెట్టు కిటికీలోంచి బయటకు విసిరి.

కుర్చీలోంచి నిలబడ్డాడు దుష్యంతరావు. గదికి తాళం పెట్టాడు రంగశాయి. ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

చీకటిపడింది. వీధి దీపాలు ప్రకాశవంతంగా వెలుగు

తున్నాయి.

రోడ్డుమీద యెదురొస్తున్న మనుషులను చూసుకుంటూ నడుస్తున్నారు. కనిపించిన ప్రతి ఆడదాన్ని పట్టి పట్టి చూస్తున్నారు.

"ఇలా లాభంలేదు రావ్....మనం అరుంధతి కనిపించిన సెంటర్‌కు వెళదాం" అన్నాడు రంగశాయి.

"అరుంధతి ఇప్పుడు కూడా అక్కడే కనపడుతుందని నమ్మకం ఏముంది?"

"ఆ ప్రాంతాల అదే మంచి సెంటర్....మరేదయినా కొనాలనుకున్నా అరుంధతి అదే సెంటర్‌కు రావొచ్చు"

"సరే అయితే."

ఖాళీగా వెళుతున్న ఆటోని పిల్చాడు దుష్యంతరావు. ఇద్దరూ అందులోకి ఎక్కి "సికింద్రాబాద్" అన్నారు డ్రయివర్‌తో....

ఆటో దూసుకెళుతోంది.

ఇద్దరూ సిగరెట్లు వెలిగించారు—

దుష్యంతరావు-రంగశాయి ఆరితేరిన దొంగలు. వాళ్ళకు రకరకాల భాషలు వొచ్చు. ఇద్దరూ అంతో ఇంతో చదువుకున్నవాళ్ళు. అవసరమయితే ఇంగ్లీషు కూడా మాట్లాడతారు.

ఇంతకుముందు మద్రాసులో ఓ బ్యాంకు దొంగతనం చేసి ఎనభై వేలు సంపాదించారు. ఆ తర్వాత అక్కడి నించి హైద్రాబాద్‌కు పారిపోయి వచ్చారు. మద్రాసులో వుండగానే వాళ్ళిద్దరికీ అరుంధతి కలిసింది. కొన్ని చిన్న చిన్న దొంగతనాలకీ, పెద్ద దొంగతనాలకూ అరుంధతి సహాయం పొందారు. అందుకు ప్రతిఫలంగా అరుంధతికి కొంత సొమ్ము ముట్టచెబుతామన్నారు. కాని పైసా కూడా

యివ్వలేదు. అందుకే అరుంధతి తను గురించి పోలీసులకు చెబుతుందేమోనని వాళ్ళకు ఇప్పుడు భయంగా వుంది.

ఆటో ఆగింది.

దిగారు....

రోడ్లన్నీ జనంతో సందడిగా వున్నాయి.

నడుచుకుంటూ క్లాక్ టవర్ దగ్గరకు వచ్చారు. సంగీత్ థియేటర్ రోడ్డులోకి తిరిగారు.

వాహనాలు జోరుగా వెళుతున్నాయి.

"అరుంధతి అందమయినది కదూ" అన్నాడు రంగశాయి హుటాత్తుగా.

నవ్వేడు దుష్యంతరావు.

తర్వాత—

"ఇప్పుడు అరుంధతి అందం గురించి యెందుకు గుర్తు కొచ్చింది" అన్నాడు.

"మనమే మంచివాళ్ళమయితే ఇద్దరిలో ఎవరో ఒకరం అరుంధతిని చేసుకునే వాళ్ళం."

"ఏం....ఇద్దరం చేసుకోగూడదా?"

"నాకేం అభ్యంతరంలేదు. ఎన్నింటినో కలిసి పంచుకుంటున్నాం. ఒక ఆడదాన్ని మాత్రం ఎందుకు పంచుకోగూడదు?"

"రైట్. ముందు దాన్ని కనపడనీ."

హోటల్ కామత్ లోకి నడిచారు.

కొంత మంది బయట లాన్ లో కూర్చుని కాఫీలు తాగుతున్నారు.

లోపలకు నడిచారు.

రద్దీగా వుంది.

టిఫిన్ చేశారు. చేస్తూనే లోపలకు వస్తున్న వాళ్ళను

గమనిస్తున్నారు.

కాఫీ తాగుతూ వుండగా అరుంధతి లోపలకు వస్తూ కనిపించింది.

ఇద్దరూ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దవి చేశారు.

అరుంధతి అందం వాళ్ళకు కళ్ళు చెదిరేలా చేసింది. అయిదొందల రూపాయల ఖరీదయిన చీర కట్టుకుంది. రెండు చేతులకూ బంగారు గాజులు.... వొళ్ళో నగలు.... తెల్లగా బంతిలా వుంది—

అప్రయత్నంగా లేవబోయాడు రంగశాయి.

దుష్యంతరావు అతడిని వారించాడు.

వాళ్ళను చూడగానే అరుంధతి సన్నగా నవ్వింది. కళ్ళతోటే ఏదో సైగ చేసింది.

ఆ సైగను దుష్యంతరావు అర్థం చేసుకున్నాడు. ఇలాంటి విషయాల్లో రంగశాయి కంటే దుష్యంతరావే చురుకయిన వాడు.

ఐదు నిముషాలు గడిచాయి.

ఇద్దరూ సిగరెట్లు కాలుస్తూ కూర్చున్నారు బిల్లు చెల్లించి. ఇంకో అయిదునిమిషాల తర్వాత అరుంధతి వాళ్ళ ముందునించి వయ్యారంగా నడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె వెళ్ళిన నిమిషానికి యిద్దరూ బయటకు వచ్చారు. రోడ్డుపక్కగా నిలబడి వుందామె....రోడ్డున వెళుతున్న వాళ్ళు వెనక్కి తిరిగి అరుంధతినే చూస్తూ వెళుతున్నారు. ఆమె అందం వాళ్ళను మూగులను చేస్తోంది.

వాళ్ళిద్దరూ ఆమె దగ్గరగా వచ్చారు.

ఇంతలోనే అరుంధతి ఓ. టాక్సీని పిలిచింది. వెనుక సీట్లో యెక్కి ఇద్దరినీ యెక్కమని సైగ చేసింది.

రంగశాయి ఏదో మాట్లాడబోయాడు. కళ్ళతోటే

అతనికి మాట్లాడవద్దని సైగ చేసింది.

"ఇందిరా పార్క్" అన్నది డ్రయివర్‌తో.

టాక్సీ వెళుతోంది. రోడ్డుపక్కనే వున్న పరిసరాలు గబగబా వెనక్కి వెళుతున్నాయి.

అరుంధతి శరీరం రంగశాయికి తగులుతోంది. నున్నగా వుంది ఆమె వొళ్ళు. రంగశాయికి గిలిగింతగా వుంది. పార్కుముందు ఆగింది టాక్సీ.

హాండ్ బ్యాగ్ లోనించి డబ్బులు తీసి యిచ్చింది డ్రయివర్‌కి. టాక్సీ వెళ్ళిపోగానే ముగ్గురూ పార్కులోకి నడిచారు. పార్కులో దీపాలు నవ్వుతున్నట్టే వెలుగుతున్నాయి.

అక్కడక్కడ కూర్చొని జనం కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

2

చీకటిగా వున్న ఓ చోట కూర్చున్నారు ముగ్గురూ.

"ఇప్పుడు మాట్లాడండి" అన్నది అరుంధతి.

"నువ్వెప్పుడొచ్చావ్ ఇక్కడికి?" అడిగాడు దుష్యంతరావు.

"నాలుగు నెలలయింది."

"ఇక్కడెవరున్నారు నీకు?" రంగశాయి అడిగాడు.

"ఎవరేమిటి? నేను ఆయన."

"ఆయనా? ఆయనెవరు? నువ్వు పెళ్ళిచేసుకున్నావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రంగశాయి.

"అవును" అని తాళిబొట్టు తీసి చూపించింది. రంగశాయి మొహంలో నిరుత్సాహం కనబడింది దుష్యంతరావుకు.

"ఎప్పుడు?"

"మూడు నెల్ల క్రితం."

"ఆయ నేం చేస్తూవుంటాడు."

"బట్టల వ్యాపారం."

"నన్ను సిల్కు_హౌస్‌లో చూడగానే పలకరించ లేదేం?" అడిగాడు రంగశాయి.

"అదే మా బట్టలషాపు" నవ్వుతూ చెప్పింది అరుంధతి.

"సిల్కు_హవుస్ మీదా?" దుష్యంతరావు అడిగాడు.

"అవును."

"లక్కీ_ఫెలోవి అరుంధతీ. కంగ్రాచ్యులేషన్స్. లక్షాధికారినే పట్టేశావ్? ఇంతకీ ఆయన నిన్నెలా చేసు కున్నాడు?" అడిగాడు రంగశాయి.

"అదంతా ఒక కథలే."

"కాదు. చెప్పు" దుష్యంతరావు ఒత్తిడి చేశాడు.

"చాలా సింపుల్‌గా జరిగింది అంతా. ఆరునెల్ల క్రితం నేను మద్రాసులో ఒక హోల్‌సేల్ క్లాత్ మర్చంట్స్ దగ్గర వుద్యోగంలో చేరాను. అక్కడ నన్ను చూశాడు ఆయన. నేను నచ్చానట. తనని పెళ్ళి చేసుకోమని అడి గాడు. సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాను. అంతే. ఫినిష్" అని చిన్నగా నవ్వింది.

"మా మీద నీకు కోపంగా వుంది కదూ" అన్నాడు దుష్యంతరావు.

"ఇప్పుడు లేదు."

"నువ్వు మా గురించి పోలీసులకు చెబుతావేమోనని భయపడ్డాం" అన్నాడు రంగశాయి.

"మీరింకా అక్కడే వున్నారనుకుని పోలీసులు అక్కడే వెతుకుతున్నారు. అయినా మిమ్మల్ని పోలీసు లకు పట్టించదల్చుకోలేదు" అన్నది అరుంధతి.

"ఎందుకు? నువ్వుల్ని పట్టిస్తే నువ్వు కూడా దొరికి పోతావనా?" అన్నాడు రంగశాయి.

"నాకు ఆ భయంలేదు. నేను నా అవసరంకొద్దీ మీకు సహాయపడ్డాను. నా గురించి చెడుగా మీకు తప్ప ఇంకెవరికీ తెలీదు. మీరు చెప్పినా నమ్మరు. కాని మీ గురించి పోలీసులకు బాగా తెలుసు. నాకు పోలీసుల గురించి యెలాంటి ఆందోళనా లేదు. మిమ్మల్ని నేను ఈ క్షణాన పోలీసులకు పట్టించగలను. కాని ఆ పని చెయ్యను" అన్నది గట్టిగా అరుంధతి దిక్కులు చూస్తూ.

"ఎందుకు? మా మీద ప్రేమా?" అన్నాడు రంగశాయి.

"కాదు. మీతో వున్న అవసరం."

"అవసరమా? ఏమిటి?" కుతూహలంగా ముందుకు వొంగాడు.

"చెబుతాను. ముందు కొన్ని విషయాలు చెప్పాలి. ఆయనకు భార్యలేదు. రెండో భార్య కూడా చచ్చిపోయింది. ఆయనకిప్పుడు అరవై యేళ్ళు దాటాయి. నన్ను చేసుకున్నాడు. ఆయనకు మొదటి భార్యకు ఒక కూతురు వుంది. ముప్పయేళ్ళుంటాయి. ఇంతవరకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు. ఏదో చదువుతోంది ఇంకా. ఆయనకు లక్షల ఆస్తి వుంది. కొంత డబ్బు బ్యాంకులో వుంది. కొంత డబ్బు, నగలు ఇంట్లోనే సేఫ్‌లో వున్నాయి. మనం ఎలాగయినా రక్తపాతం లేకుండా ఆ ధనం కాజెయ్యాలి. అంతటి ఆస్తికి నేను వారసురాలైనా యెప్పుడో వచ్చే ఆస్తికోసం కాచుకునే ఓపిక నాకు లేను. అందుకే నేను ఒక ప్లాను ఆలోచించాను. మీ ఇద్దరూ ఆ ఇంట్లో చేరాలి. తరువాత సమయం చూసి మన ప్లానును అమలు పరచాలి" అన్నది

అరుంధతి.

రంగశాయికి చెప్పలేనంత ఆనందం కలిగింది. గబు క్కున అరుంధతి చెయ్యి పట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"నీకు తొందరపాటు యెక్కువ శాయి" అన్నది అరుం ధతి విసుగ్గా.

"ప్లాను పూర్తిగా ఆలోచించావా?" అడిగాడు దుష్యంతరావు.

"కొంతవరకు ఆలోచించాను. తర్వాత మిగిలింది ఆలో చించాలి. ముందు మీరద్దరూ ఆ ఇంట్లో చేరాలి" అన్నది.

"ఎలా?"

"దానికీ నేనో వుపాయం ఆలోచించాను."

"ఏమిటా వుపాయం?" దుష్యంతరావు అడిగాడు.

"ఆయనకు ఇప్పుడు ఒకే కారు వుంది. త్వరలోనే నాకు కూడా ఒక కారు కొంటానని అన్నాడాయన. ఇప్ప డున్న కారు డ్రయివర్ ముసలాడయినాడు. త్వరలోనే పని మానుకుంటాడు. అందుకని ఇద్దరిలో ఎవరయినా ఆయన దగ్గరకు వచ్చి డ్రైవర్ నని చెప్పి ఉద్యోగం కావా లని అడగండి. ఆయన తప్పకుండా యిస్తాడు. కొన్ని రోజుల తర్వాత నాకు కారు వస్తుంది. దానికి డ్రయి వర్ గా మిగిలిన ఒక్కరూ చేరిపోవచ్చు. ఆ తర్వాత మిగి లిన ప్లానంతా" అన్నది అరుంధతి.

"గుడ్ ఐడియా" అన్నాడు దుష్యంతరావు సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

"మీరు సిద్ధమేనా?"

"నువ్వు చెప్పినదానికి మేము కాదంటామా? నిన్ను చూస్తే నీ బుర్రలో ఇలాంటి ఆలోచనలు వున్నాయని

ఎవ్వరూ వూహించలేరు అరుంధతీ," అన్నాడు రంగ శాయి నవ్వుతూ___తనూ ఓ సిగరెట్టు వెలిగించి.

"అందుకే ఆయన భార్య నయ్యాను" అన్నది అరుంధతి నవ్వుతూ.

ఒక్కొక్కరే పార్కులోనించి వెళుతున్నారు.

"ఇక వెళదాం," అన్నది.

"అయితే రేపే మన ప్లాను అమలు పరుద్దాం" అన్నాడు దుష్యంతరావు.

"అవును" అన్నది.

"ముందు నేను చేరుతాను," అన్నాడు రంగశాయి.

"నువ్వు వొద్దు....నీకు కొంచెం తొందరెక్కువ.... నా కారు రాగానే నువ్వు తర్వాత చేరుదువుగాని."

ఒప్పుకున్నాడు రంగశాయి. తను అరుంధతికి కారు డ్రయివర్ అయితేనే బావుంటుంది.

"ఇక్కడ మీకో కండిషన్" అన్నది అరుంధతి.

"ఏమిటి?"

"మనకు ఇంతకుముందు పరిచయమున్నట్టుగా ఎప్పుడూ ఎక్కడా ప్రవర్తించకూడదు. ఎవ్వరికీ అనుమానం రాకూడదు...."

తలూపారు....

"ఇంకో విషయం. నా దగ్గర మీరు ఇదివరకటిలా ఎలాంటి పిచ్చి వేషాలూ వెయ్యకూడదు. మనం ఒక ప్రయోజనం కోసం పని చేస్తున్నాం. అది ఫలించాలి. ఈ విషయం గుర్తుంచుకోండి. ఎలాంటి పొరపాటు జరిగినా మన ప్లాను ఫెయిలవుతుంది. ముగ్గురం జైల్లో పనులు చేయాల్సి వస్తుంది".

"నాకు తెలుసు ఆ విషయం. నీ విషయంలో ఎలాంటి

వేషాలూ వెయ్యనని నేను హామీ ఇస్తున్నాను" అన్నాడు దుష్యంతరావు.

"మరి నువ్వు" అన్నది రంగశాయితో.

"నేనూ" అన్నాడు అయిష్టంగా.

"ఓ. కే. ఇదిగో మా ఇంటి అడ్రసు. రేపు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు రావాలి. అప్పుడాయన బయట కూర్చుని పేపరు చూస్తూ వుంటాడు" అని అడ్రసు వున్న కార్డు ఇచ్చింది దుష్యంతరావుకు.

దాన్ని షర్టు జేబులో పెట్టుకున్నా డతను. ముగ్గురూ నిలబడ్డారు.

అప్పటికే దాదాపు పార్కంతా ఖాళీ అయ్యింది.... దీపాలచుట్టూ పురుగులు తిరుగుతున్నాయి.

బయటకు వచ్చారు.

మెల్లగా నడుస్తూ టాంక్ బండ్ మీదకు వచ్చారు.

తర్వాత అరుంధతి ఓ టాక్సీ ఎక్కి వెళ్ళిపోయింది.

3

"నమస్తే సార్" అన్నాడు దుష్యంతరావు.

బయట పూలమొక్కలమధ్య కూర్చుని ఇంగ్లీషు డెయిలీ చదువుతున్న సేఠ్ ప్రేమ్‌చంద్ తలెత్తి-చూశాడు. ఎదురుగా నమస్కారం చేస్తున్న అతను కనిపించాడు.

"ఏమిటి?" అని అడిగాడు అతని దుస్తులనుబట్టి అతనెవరో గ్రహించి....

"డ్రయివర్ ఉద్యోగం కోసం వచ్చాను సార్" అన్నాడు.

"డ్రయివర్ ఉద్యోగం నా దగ్గర ఖాళీగా వుందని యెవరు చెప్పారు?" అడిగాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"ఎవరూ చెప్పలేదు సార్. కారున్న ప్రతి ఇంట్లో

అడుగుతూ వస్తున్నాను సార్."

"ఇంతకుముందు ఎక్కడ చేశావ్?"

"కాచిగూడలో సేఠ్ అమర్‌లాల్ గారి దగ్గర పని చేశాను సార్."

"మరి అక్కడ ఎందుకు మానేశావ్?"

"నేను మానెయ్యలేదు సార్. వాళ్ళు ఈ వూరువదిలి మద్రాసు వెళ్ళిపోయారు" చెప్పాడు దుష్యంతరావు.

తృప్తిగా తల పంకించాడు ప్రేమ్‌చంద్. ఎందుకంటే సేఠ్ అమర్‌లాల్ హైదరాబాద్ వదిలి మద్రాసు వెళ్ళిపోయినట్టు ఆయనకు తెలుసు.

ఇలాంటి ప్రశ్న సాధారణంగా ఎవరయినా అడుగుతారని దుష్యంతరావుకు తెలుసు. అందుకే ముందుగా తనకు కావలసిన ఇన్ఫర్మేషన్‌ని ఓ డ్రయివర్ ద్వారా సేకరించాడు.

"నా కారుకు డ్రయివర్ వున్నాడు. కాని ముసలివాడయిపోయాడు. అతను మానేస్తానన్నాడు. కాని నేనే కొన్నాళ్ళు వుండమన్నాను. నీ అంతట నువ్వే వచ్చి ఇడిగావ్. రేపట్నించే పనిలో చేరు. ఆ డ్రయివర్‌కి ఇచ్చినట్టుగానే నీకు నాలుగువందలు ఇస్తాను. నమ్మకంగా పని చేయాలి. ఏమంటావ్?" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"సరేసార్....మీ దయ" అన్నాడు దుష్యంతరావ్ వినయంగా.

అతని డ్రయివర్ వేషానికి తగ్గట్టుగానే అతనిమాటలు కూడా వున్నాయి.

"నీకెన్నేళ్ళు?" గబుక్కున అడిగాడు ప్రేమ్‌చంద్.

ఆశ్చర్యపోయాడు దుష్యంతరావు.

"నలభైయేళ్ళు సార్?" కావాలనే అర్థం చెప్పాడు.

"పిల్లలా?"

"అవును సార్. ముగ్గురు ఆడపిల్లలు. ఒక మగవాడు. ఇద్దరు ఆడపిల్లలు పెళ్ళిడుకొచ్చారు సార్" అన్నాడు చిన్నగా. తర్వాత "వాళ్ళంతా యిప్పుడు మద్రాసులో వున్నారు సార్" అన్నాడు.

తల వూపాడు ప్రేమ్‌చంద్.

తర్వాత—"ఎక్కడ వుంటున్నావ్?" అనడిగాడు.

"అట్టదిబ్బ దగ్గర సార్,"

"ఇక నువ్వెళ్ళు. రేపు వుదయం యిదే టైమ్‌కు వచ్చెయ్." అన్నాడు.

"నమస్తే సార్. వెళ్ళొస్తాను" అని మరోసారి నమస్కారం చేసి వెళ్ళిపోయాడు దుష్యంతరావు బయటకు.

అతను వెళ్ళగానే నిలబడ్డాడు ప్రేమ్‌చంద్. చిన్నగా ఇంట్లోకి నడిచాడు.

ప్రేమ్‌చంద్‌కు అరవై యేళ్ళు దాటినా అలా కనిపించడు. కాని ఆయనలో వున్న శక్తి చాలా తక్కువ. తన శక్తినంతా వ్యాపారాన్ని వృద్ధి చేయటానికే వినియోగించాడు. ఆయన దురదృష్టం. ఆయనకు మగపిల్లలు లేరు. ఒక్కే ఒక్క ఆడపిల్ల కస్తూరి. కస్తూరికి పెళ్ళిచేస్తే యింట్లోనించి వెళ్ళిపోతుందని పెళ్ళి చెయ్యలేదు. ఇల్లరికం వచ్చేవాడి కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

ప్రేమ్‌చంద్‌కు ఆడతోడు కావాలి. అందుకే చూడగానే అరుంధతిని చేసుకోవటానికి నిర్ణయించుకున్నాడు. అరుంధతి మీద ఆయనకు యెంతో నమ్మకం. అందుక్కారణం అరుంధతి ఇప్పటివరకూ ఆయన ఆశక్తతకు విసుక్కోలేదు. నిరసించలేదు. అదే కారణం.

ఆయన సరాసరి అరుంధతి వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అరుంధతి బెడ్ మీద పడుకుని ఏదో మాగజైన్ చదువు తోంది.

ఆమె గుండెలమీద పమిట చెదిరిపోయింది. ప్రేమ్ చంద్ దృష్టి ఆమె గుండెలమీద పడింది.

అడుగుల చప్పుడు విని చూసింది అరుంధతి. ప్రేమ్ చంద్ కనిపించగానే "రండి" అంటూ లేచి కూర్చుంది.

"ఫర్వాలేదు. పడుకో" అని అరుంధతి పక్కనే కూర్చున్నాడు. అరుంధతి పడుకోలేదు. కూర్చునే వుంది.

"ఈ రాజు కొత్త డ్రయివర్ పనికోసం వచ్చాడు" అన్నాడు అరుంధతి భుజం మీద చెయ్యివేసి రాస్తూ.

"అలాగా" అన్నది ఎలాంటి ఆసక్తినీ చూపకుండా.

"ఇంతకు ముందు అమర్ లాల్ దగ్గర పని చేశాడుట. ఆయన మకాంని మద్రాసు మార్చటం వల్ల పనిపోయింది. రేపట్నుంచి పనిలోకి రమ్మన్నాను" అన్నాడు. తలను ఆమె మెడదగ్గరకు తెచ్చి.

ప్రేమ్ చంద్ వూపిరి అరుంధతికి వెచ్చగా తగులు తోంది. ఐనా ఉపయోగంలేదు. ప్రేమ్ చంద్ పనికిరాని మనిషి. కోరికలను కొన్నాళ్ళవరకు జయించాలి.

"నాకు కస్తూరికీ టాక్సీల్లో తిరగటం న్యూసెన్స్ గా వుంది" అన్నదామె.

"ఒక్క వారంరోజులు ఓపిక పట్టు అరుంధతీ. కారు వస్తుంది. నా స్నేహితుడే కొత్తకారును అమ్ముతానన్నాడు నిన్న కలుసుకున్నప్పుడు. వాడు ఇంకో కారును కొంటా డుట. బ్లూ కలర్ ఫియట్-బావుంటుంది మీకు."

సంతోషంతో ప్రేమ్ చంద్ ను కౌగలించుకొని ఆయన చెంపలమీద ముద్దుపెట్టుకుంది అరుంధతి.

ప్రేమ్ చంద్ వుక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు.

"మై హనీ" అని అరుంధతిని తన బాహువుల్లో బంధించాడు. ఆసరీగా ఫీలయ్యింది అరుంధతి. అయినా మొహంలో అలాంటి భావాన్ని కనపరచలేదు.

గడియారం తొమ్మిదిగంటలు కొట్టింది.

"ఇక నేను తయారవుతాను" అని మరోసారి అరుంధతిని ముద్దు పెట్టుకుని ఆ గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళాడు ప్రేమ్‌చంద్.

చిన్నగా నవ్వుకుంది అరుంధతి.

తనూ బెడ్ మీదనించి లేచి తన సూట్కేసు తెరిచి అందులో చీర మడతల మధ్య వున్న ఫోటో బయటకు తీసి "మనకు మంచిరోజులు రాబోతున్నాయ్ డియర్" అని ఆ ఫోటోని ముద్దు పెట్టుకుంది అరుంధతి.

4

కొత్త కారు దుష్యంతరావు నడుపుకుంటూ వచ్చాడు.

ఆ రోజు ఆదివారం. ప్రేమ్‌చంద్, దుష్యంతరావు టాక్సీలో వెళ్ళి వస్తూ కారును తీసుకొచ్చారు.

కారు వచ్చే టైముకు బయటే నిలబడివుంది అరుంధతి. బ్లూ కియట్ అరుంధతి ముందు ఆగింది. డ్రయివింగ్ సీట్లో నించి దుష్యంతరావు కిందికి దిగాడు.

అరుంధతిని చూసి "నమస్తే మేడమ్" అన్నాడు వినయంగా.

"చాలా బావుంది కారు" అన్నది అరుంధతి డోర్ తెరుస్తూ.

"నేను చెప్పాను కదా.... బావుంటుందని .... నీకు నచ్చింది కదా! అంతే చాలు...."అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్ ప్రేమగా ఆమెకేసి చూస్తూ.

"థ్యాంక్యూ" అన్నది అరుంధతి.

"అమ్మాయేదీ?" ప్రేమ్‌చంద్ అడిగాడు.

"నిద్రపోతోంది."

నౌకర్ని పంపించాడు ఆయన కస్తూరిని నిద్రలేపి కిందకు తీసుకురమ్మని.

దుష్యంతరావు - అరుంధతికేసి అదోలా చూశాడు. ఆమె అసలు అతనివైపు చూడడం లేదు.

'బాగా జాగ్రత్తపడుతోంది' అనుకున్నాడు దుష్యంతరావు.

కస్తూరి కిందకు వచ్చి కొత్త కారును చూడగానే సంతోషపడింది.

"భావుంది డాడీ కారు" అన్నది హుషారుగా.

"థ్యాంక్యూ.... థ్యాంక్యూ" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్ నవ్వుతూ.

"సాయంత్రం నేను కొత్త కారులో షికారుకు వెళతాను" అన్నది అరుంధతి.

"నేను కూడా వెళ్ళాలి" అన్నది కస్తూరి.

"ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళండి" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

అరుంధతి మాట్లాడలేదు. కస్తూరి రెండు నిమిషాల తర్వాత "నేను టాక్సీలో వెళతానులే" అన్నది.

"ఏమయినా యింకో డ్రయివర్ కావాలి మనకు" అన్నది అరుంధతి-దుష్యంతరావుకేసి చూసి.

"అవును.... అవును" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"ఇతనికే చెబుదాం ఇంకో డ్రయివర్‌ని తీసుకురమ్మని" ప్రేమ్‌చంద్‌తో అన్నది.

"నిజమే. డ్రైవర్ నీకు తెలిసి ఖాళీగా వున్న డ్రయివర్ యెవరయినా వున్నారా?" అడిగాడు ప్రేమ్‌చంద్ దుష్యంతరావుని.

"ఒకతను వుండాలి సార్. కావాలంటే కనుక్కుంటాను."

"కనుక్కొని అతను ఖాళీగా వుంటే రేపు నా దగ్గరకు తీసుకురా."

"అట్లాగే సార్."

"మంచివాడయి వుండాలి."

"నాకు బాగా స్నేహితుడు సార్. నమ్మకమయిన మనిషి."

"రేపు నీతో తీసుకురా."

తల వూపాడు దుష్యంతరావ్.

5

వెనుక సీట్లో కూర్చుంది అరుంధతి.

నెమ్మదిగా కారు నడుపుతున్నాడు దుష్యంతరావు.

సాయంత్రపు రోడ్లు రద్దీగా వున్నాయి.

"ఎక్కడయినా పార్కు దగ్గర ఆపేదా?"

"వద్దు. పోనిస్తూ వుండు. ఇప్పుడు నువ్వు డ్రయివర్ యూనిఫారంలో వున్నావ్. ఇద్దరం క్లోజ్‌గా మాట్లాడుకోవటం చూస్తే బయట యెవరికయినా అనుమానం వస్తుంది. ఇలాగే మాట్లాడుకుందాం."

"ప్లాను ఆలోచించావా?"

"ఇంకా పూర్తిగా ఆలోచించలేదు."

"రేపు ఉదయం నాతో రంగశాయిని తీసుకొస్తాను."

"తీసుకురా. కాని అతను నీలాగే జాగ్రత్తగా బిహేవ్ చెయ్యాలని గట్టిగా చెప్పు. రంగశాయికి తొందరపాటు యెక్కువ. ఆయనకు ఏమాత్రం అనుమానం వచ్చినా మన ప్లాను సక్సెస్ కాదు."

"అలాగే."

"జీతం ఎంత యిస్తానన్నా అతన్ని ఒప్పుకోమని చెప్పు. బేరాలాడే వాళ్ళంటే ఆయనకు అసహ్యం. తెలిసిందా?" తలవూపాడు దుష్యంతరావ్.

"నువ్వు కూడా ఆయన వున్నప్పుడు నన్ను అదే పనిగా చూడకు. ఆయనకు అనుమానం వస్తుంది."

దుష్యంతరావు మాట్లాడలేదు.

ఫియట్ కారు టాంక్ బండ్ను దాటి లిబర్టీ వైపు మళ్ళింది.

"నువ్వు త్వరగా అసలు ప్లాను ఆలోచించాలి అరుంధతీ. నీవల్ల కాకపోతే చెప్పు. నేనే మంచి ప్లాను వేస్తాను" అన్నాడతను.

"వద్దు. ఈ ఇంట్లో పరిస్థితులు నీకు తెలియదు. నేనే త్వరలో ప్లాను ఆలోచించి చెబుతాను. నువ్వు అనవసరంగా తొందరపడకు. తొందరపడితే పనులు చెడిపోతాయి."

కారు చిక్కడపల్లి మెయిన్ రోడ్డుమీదకు వచ్చింది.

ఓ ఫాన్సీ స్టోర్ ముందుకు రాగానే "ఇక్కడ ఆపు" అన్నది.

కారు ఆగింది.

దిగి దాన్లోకి నడిచి హెయిర్ పిన్స్, ఓ పౌడర్ టిన్ తీసుకుని వచ్చి కారెక్కింది అరుంధతి.

ముందుకు కదిలింది బ్లూ కలర్ ఫియట్.

6

ప్రేమ్చంద్ దగ్గర పనిలో కుదిరాడు రంగశాయి.

అక్కడ చేరిన తరవాత అతని చూపు కస్తూరి మీద పడింది.

కస్తూరి అందమయినది. అంతకుమించి ఆమెలో బాగా

ఆకర్షణ వుండె.

ఆమెకు డ్రయివింగ్ రాదని రంగశాయికి తెలిసిన తర్వాత అతనికి బాగా హుషారు వచ్చింది.

కస్తూరి యూనివర్సిటీలో ఏదో డిప్లమా కోర్సు చదువుతోంది. రోజూ ఉదయం కొత్త కార్లో యూనివర్సిటీకి తీసుకువెళ్ళటం రంగశాయి డ్యూటీ.

మొదటిరోజు అతను కస్తూరితో అంత యెక్కువగా మాట్లాడలేదు. ఆమెకూడా మాట్లాడలేదు.

కారు దిగి "రెండుగంటలకు ఇక్కడ వుండాలి" అన్నది చిన్నగా.

"అలాగే మేడమ్" అన్నాడతను.

చెప్పినట్టుగానే రెండుగంటలయ్యే సరికి బయటకు వచ్చింది.

అతను సిద్ధంగా వున్నాడు.

ఆమెను తీసుకొచ్చి ఇంటిదగ్గర దింపాడు.

రెండోరోజు ఇద్దరూ కొంచెం యెక్కువగానే మాట్లాడుకున్నారు.

మూడోరోజున ఆమె "నువ్వు యెంతవరకు చదువుకున్నావ్" అని అడిగింది.

"డిగ్రీవరకు మేడమ్" అన్నాడు రంగశాయి వినయంగా.

"గ్రాడ్యుయేటువా!" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది కస్తూరి.

"అవును" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"డిగ్రీవరకు చదివి ఈ డ్రయివర్ ఉద్యోగం చేస్తున్నావా?"

"మీకు తెలీనిదేముంది మేడమ్. ఈ రోజుల్లో పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్లే హోటళ్ళల్లో పనిచేయటానికి సిద్ధమవు

తున్నారు."

"నువ్వు ఇంకో మంచి ఉద్యోగం వస్తే ఈ డ్రయివర్ ఉద్యోగం మానేస్తావా?"

"మానెయ్యను మేడమ్."

"ఏం ఎందుకు?" అతడి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగింది.

"చెప్పను మేడమ్" నవ్వుతూ అన్నాడతను సిగ్గుపడుతున్నవాడిలా.

"సర్లే. తర్వాత చెబుదువుగాని" అన్నది కస్తూరి.

రంగశాయికి కారు డ్రయివింగ్ బాగా వచ్చు. మద్రాసులో చాలాసార్లు పోలీసులు జీపులో వెంటాడుతున్నప్పుడు అతడు కార్లో వాళ్ళకు దొరక్కుండా యెంతో నైపుణ్యంగా కారును నడిపాడు.

"మీకు డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవాలని లేదా మేడమ్" కారు నడుపుతూ అడిగాడు రంగశాయి.

"ఎందుకు లేదు?"

"మరి ఇంతవరకు నేర్చుకోలేదు?"

"ఇంతకుముందు మాకు ఓ ముసలి డ్రైవర్ ఉన్నాడు. వాడిదగ్గర డ్రైవింగ్ నేర్చుకోవాలంటే నాకు రోతగా అనిపించేది."

"డ్రైవింగ్ స్కూల్సు ఉన్నాయి కదా?"

"డబ్బులిచ్చి నేర్చుకోవాలనిపించలేదు."

నవ్వేడు రంగశాయి.

"పోనీ....నువ్వు నేర్పుతావా?" సీటు మీదగా ముందుకు వొంగి అడిగింది కస్తూరి.

"సంతోషంగా."

"థాంక్యూ. యెప్పుడు నేర్పుతావు?"

"రేపు మీరు మీ క్లాసు ఎగెయ్యండి. ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ దగ్గర ఖాళీ స్థలముంది. అక్కడే నేర్పుతాను."

"ఓ. కే." అన్నది కస్తూరి సంతోషంగా.

7

ఫియట్ కారు పక్కనే నిలబడి సిగరెట్లు కాల్చుకుంటున్నారు రంగశాయి-దుష్యంతరావు.

ప్రేమ్‌చంద్ యెక్కడికో వెళ్ళాలన్నాడు. అందుకే దుష్యంతరావు ప్రేమ్‌చంద్ రాకకోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

రంగసాయి అప్పుడే కస్తూరికి డ్రైవింగ్ నేర్పి వచ్చాడు. రంగశాయి తను కస్తూరికి ఎలా డ్రైవింగ్ నేర్పుతున్నదీ, నేర్పుతూ ఆమె అవయవాలను ఎలా తాకుతున్నదీ నవ్వుతూ చిన్నగా చెబుతున్నాడు.

"అయితే నీకు ఇప్పుడు అరుంధతి మీద వ్యామోహం లేదా?" అడిగాడు దుష్యంతరావు.

"లేదు. కస్తూరి హుషారైనది. నాకు అది తప్పకుండా దొరుకుతుంది. కాకపోతే ఇంకో వారం రోజులు టైము తీసుకుంటుంది."

"అదృష్టవంతుడివి."

"థాంక్స్" అన్నాడు రంగశాయి.

ఇంతలోనే వాళ్ళముందు చిన్న కాగితం వుండ వచ్చి పడింది.

దాన్ని చేతికి తీసుకున్నాడు దుష్యంతరావు. విప్పి చూశాడు. అందులో ఇలా వుంది.

'అవుట్ హౌస్‌లో మీరు ఉంటామని ఆయనను అడగండి.'

అరుంధతి ప్లాను కొంతవరకు దుష్యంతరావుకు అర్థ

మయింది.

దాన్ని చదివి రంగశాయి నవ్వుకున్నాడు. మంచి ఆలోచన అనుకున్నాడు. రాత్రిళ్ళు కస్తూరిని కలవొచ్చు. ప్రేమ్‌చంద్ కిందికి వచ్చాడు. అప్పటికే దుష్యంతరావు ఆ కాయితాన్ని ముక్కలు చేశాడు.

ఇద్దరూ తగిన కారణాలు చెప్పి అవుట్ హౌస్‌లో వుంటామని అడిగారు ప్రేమ్‌చంద్‌ని.

ముందు ఆయన వొప్పుకోలేదు. తర్వాత "రేపు చెబుతాను ఏ విషయం" అన్నాడు.

8

రాత్రి.

ఒంటిగంట దాటింది.

గదిలో దీపం సన్నగా వెలుతోంది.

నిద్ర పోతోంది అరుంధతి. ఆమె పక్కనే పడుకున్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

అతనికి మెలకువచ్చింది. కళ్ళు తెరిచాడు.

'ఎందుకు మెలకువ వచ్చింది' అనుకున్నాడు. ఏదో చప్పుడయింది. ఎవరో దూకిన చప్పుడు. ఎవరు? ఎవరు ఎక్కడ దూకారు?

మెల్లగా లేచాడు. అరుంధతి కేసి చూశాడు. ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది.

స్విచ్ నొక్కాడు. లైటు వెలిగింది. వెలుతురు గదినంతటా పరుచుకుంది.

తలుపులు తెరిచి బయటకు వచ్చాడు.

పక్క గదిలో ఐరన్ సేఫ్ ఉంది. చప్పుడు చెయ్యకుండా తలుపు దగ్గరకు వచ్చాడు. కీ హోల్ లోనించి లోపలకు చూశాడు. లావుగా ఉన్న ఒకడు ఐరన్ సేఫ్

తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ప్రేమ్‌చంద్‌కు చెమటలు పట్టాయి.

"దొంగ....దొంగ" పెద్దగా అరిచాడు.

ఎవరో లేచి పరిగెత్తుకుంటూ వస్తున్నారు. అలా అరుస్తూనే ఉన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

ఎవరో అతని నెత్తిమీద దేనితోనో కొట్టి ముందుకు పరుగు తీశారు.

బోర్లా పడిపోయాడు ప్రేమ్‌చంద్.

అతనికి స్పృహ పోయింది.

* * *

ప్రేమ్‌చంద్‌కు తలమీద గట్టి దెబ్బ తగిలింది. దొంగ దొరకలేదు. తప్పించుకుపోయాడు. ప్రేమ్‌చంద్ చూసి అరవకుండా ఉంటే ఐరన్ సేఫ్‌లో ఉన్నదంతా దోచుకుని పోయేవాడే.

ఆ రోజు ప్రేమ్‌చంద్ షాపుకు వెళ్ళలేదు. అరుంధతి భర్తకు బాగా సేవ చేసింది. ప్రేమ వొలకబోసింది.

రాత్రి వచ్చిన దొంగ యెవరో ఆమెకు అర్థం కాలేదు. ఎవరై వుంటారు? రంగశాయా? దుష్యంతరావా? వీళ్ళిద్దరిలో యెవరై వుంటారు? అసలు వీళ్ళిద్దరూ కాదేమో! ఇంకెవరో అయి ఉండాలి.

ఉదయమే డ్రైవరిద్దరూ వచ్చారు. రాత్రి దొంగతనం వార్త వినగానే, ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు.

ఎవడో తమకంటే ముందుగానే దోచుకుపోవడానికి వచ్చాడు.

భయంకొద్దీ డ్రైవర్లను అవుట్ హౌస్‌లోనే ఉంచటానికి ఒప్పుకున్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"వీళ్ళెందుకు అవుట్ హౌస్‌లో" అన్నది అరుంధతి తనకు ఇష్టంలేనట్టు.

"నీకు తెలియదు అరూ.... వాళ్ళే ఉండాలి. మనకు తోడుగా ఉంటారు. మంచివాళ్ళు."

మనసులోనే నవ్వుంది అరుంధతి. ఫర్వాలేదు. ప్రేమ్ చంద్‌కు నమ్మకం కలిగింది వాళ్ళమీద. మెల్లగా తన ప్లానును అమలు పరచాలి.

9

ప్రేమ్‌చంద్ మేడమీద గదిలో పడుకుని నిద్రపోతు న్నాడు.

కస్తూరి థియేటర్‌లో క్లాసుకు వెళ్ళింది.

కార్లో కూర్చుని సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు దుష్యంత రావు.

పైనుండి కిందకు చూసింది అరుంధతి. అతను కనిపిం చాడు.

మెల్లగా కిందికి వచ్చింది. ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. వంట మనిషి వెళ్ళిపోయింది.

అరుంధతిని చూశాడు దుష్యంతరావు. తనతో రమ్మ న్నట్టు సైగ చేసింది. అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. అవుట్ హౌస్‌లోకి వెళ్ళింది ఆమె. తర్వాత ఎవరూ చూడకుండా గబుక్కున తనుకూడా లోపలకు వెళ్ళాడు దుష్యంతరావు.

బూజుతో నిండివుంది ఆ ఇల్లు. తలుపు పక్కగా నిల బడిందామె.

"ఏమిటి?" అన్నాడతను చిన్నగా.

"తెలీనట్టు అడుగుతావేం?" అన్నది కోపంగా.

"ఏమిటి నువ్వనేది."

"రాత్రి వచ్చిందెవరు? నువ్వా రంగశాయా? "

"సరిగ్గా మాట్లాడు."

"సరిగ్గానే మాట్లాడుతున్నా."

"మా ఇద్దర్లోలో ఎవ్వరం రాలేదు."

"మరెవరు వచ్చింది? ఇంకోమనిషిని పంపించారా?"

"అరుంధతీ. నువ్వు అనుమానిస్తున్నావ్ .... మేము ఇంకో మనిషిని ఎందుకు పంపిస్తాం? ఇంకోడిని కలుపుకుంటే వాడికి వాటా ఇవ్వద్దూ."

"అయితే రాత్రి వచ్చిన దొంగ ఎవరు?"

"మామూలు దొంగ ఎవడయినా అయివుండొచ్చు."

"మీరు రాత్రికల్లా ఈ ఇంట్లోకి వచ్చేస్తారా?"

"ఆఁ...."

"జాగ్రత్తగా ఉండండి. ఆ దొంగ మళ్ళీ రావొచ్చు. వారం రోజుల్లోగా నా ప్లాను చెబుతాను" అంది.

"అందుకోసమే యెదురు చూస్తున్నాం" అన్నాడు దుష్యంతరావు చిన్నగా.

"ఈ విషయం రంగశాయికి చెప్పు. ఏమయినా ఓ వారం రోజులపాటు అనుమానం రాకుండా మెలగండి" అని "ముందు నేను బయటకు వెళతాను. నువ్వు అయిదు నిముషాలాగి వచ్చెయ్" అని బయటకు నడిచింది అరుంధతి.

ఇంటికప్పుకు పట్టిన బూజును చూస్తూ నిలబడ్డాడు దుష్యంతరావు.

10

"ఇప్పుడు నువ్వు అందంగా ఉన్నావ్. వెధవ డ్రైవర్ యూనిఫామ్. ఇంకెప్పుడూ వేసుకోకు" అన్నది కస్తూరి.

"యస్ డియర్" అన్నాడు రంగశాయి నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ యూనివర్శిటీ ఏరియాలో ఉన్న నేరేడు చెట్టు

కింద నిలబడ్డారు కారుపక్కనే.

సిగరెట్టు వెలిగించాడు రంగశాయి. పొగను బయటకు వదిలి కస్తూరివైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"నువ్వు అందమైన దానివి" అన్నాడు.

"థాంక్యూ" అన్నదామె సిగ్గుపడుతూ.

"నీ ప్రేమ నాకు లభించటం నా అదృష్టం" అన్నాడతను.

"ఐ లైక్ యూ"

"మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం" అన్నాడు రంగశాయి సైడ్ మిర్రర్‌లో తన రూపాన్ని చూసుకుంటూ.

"మా నాన్న ఒప్పుకోడు."

"అయితే మనం యిలా ఉండిపోవలసిందేనా జీవితాంతం."

"అలా అనకు. ఆ ఆలోచనను నేను భరించలేను."

"మరేం చేద్దాం?"

"ఎలాగయినా పెళ్ళిచేసుకుందాం."

"ఎలాగయినా అంటే?"

"నువ్వే చెప్పు."

"ఇక్కడినించి వెళ్ళిపోయి పెళ్ళిచేసుకుందాం."

"నాన్న బాధపడతాడు."

"నువ్వు తండ్రిచాటు పిల్లవి. నేనవసరంలేదు" కోపంగా అన్నాడు.

"సారీ శాయి. నీకు కోపం తెప్పించాలని కాదు. నాన్న నన్ను అపురూపంగా పెంచాడు. మా స్టేటస్‌కు తగినవాడిని తెచ్చి పెళ్ళిచేయాలని చూస్తున్నాడు."

"అయితే వాడినే పెళ్ళిచేసుకో" సిగరెట్టును విసిరేస్తూ అన్నాడు.

"ప్లీజ్. నా పరిస్థితి ఆలోచించు. నాన్నంటే నాకు ప్రేమ. ఆయన్ని వదులుకోను. అలాగని నిన్నూ వదులుకో లేను. నన్ను ఈ రోజు ఆలోచించుకోనివ్వు. రేపు ఏ విషయం చెబుతాను."

"నీ యిష్టం. నిజంగా నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తే నీ నిర్ణయం నాకు అనుకూలంగా ఉంటుంది."

మాట్లాడలేదు కస్తూరి.

11

ప్రేమ్‌చంద్ దొంగ కొట్టిన దెబ్బనించి తేరుకున్నాడు. అతనికి బాగా నయమయింది. షాపుకు రోజూ వెళ్ళి వస్తున్నాడు.

రంగశాయి—దుష్యంతరావు ఔట్ హౌస్‌లోకి తమ మకాం మార్చారు.

అరుంధతి అవకాశం కోసం ఎదురుచూస్తోంది. ఆ అవ కాశం ఆమెకు మరో మూడురోజుల్లో వస్తున్నట్టు ఆ రోజునే తెలిసింది.

"అరూ....మూడురోజుల తర్వాత నేను బొంబే వెళు తున్నాను" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్ ఆమెతో ఆ రోజు ఉదయం భోజనం చేస్తున్నప్పుడు.

"మళ్ళీ యెప్పుడు వస్తారు?" అన్నది అరుంధతి.

"రెండురోజులు అక్కడ ఉంటాను."

"మీరే వెళ్ళాలా?"

"అవును. ఈసారి నేనే సరకు చూసి తీసుకొద్దామను కున్నాను."

"మీరు లేకుండా రెండురోజులు నేను ఉండగలనా?"

"నాకు తెలుసు."

"పోనీ. నేను కూడా వచ్చేదా బొంబే."

"నువ్వా! వద్దు. ఇంకోసారి తీసుకెళతాను. నువ్వు వస్తే ఇంట్లో అమ్మాయి ఒంటరిగా ఉండాలి. దాని పెళ్ళయిన తర్వాత మనం ఇష్టమొచ్చినట్టు తిరగొచ్చు."

మాట్లాడలేదు అరుంధతి.

భోజనం చేసి షాపుకు వెళ్ళిపోయాడు ప్రేమ్‌చంద్.

ఆయనటు వెళ్ళగానే ఫోన్ దగ్గరకు నడిచింది అరుంధతి. డయల్ చేసింది ఎక్స్ఛేంజ్‌కు.

కనెక్షన్ వచ్చిన తర్వాత మద్రాసుకు ట్రంక్‌కాల్ బుక్ చెయ్యమన్నది ఓ నెంబర్ చెప్పి.

కస్తూరి ఇంట్లోలేదు. వంటమనిషి వంటగదిలో ఉంది. అయినా ఆమెకు చెముడు. మరీ పెద్దగా మాట్లాడితే అంత బాగా వినిపించదు.

పావుగంట తర్వాత కనక్షన్ వచ్చింది.

"మాట్లాడండి" అన్నది ఆపరేటర్.

"హలో" అన్నది అరుంధతి.

"హలో" అవతలి వైపునించి వినిపించింది.

"ఎవరు, నరేషేనా?"

"అవును. నువ్వు అరుంధతివి."

"యస్. అరుంధతిని."

"ఏమిటి విశేషం."

"ఎదురు చూసిన ముహూర్తం."

"వచ్చిందా?"

"ఆ చెబుతాను విను. పన్నెండో తారీకు సాయంత్రం ఆయన బొంబే వెళుతున్నాడు. ఆ రోజు రాత్రికే అన్ని ఏర్పాట్లూ సిద్ధంగా ఉంటాయి. నువ్వు ఆ రోజుకు వచ్చెయ్. రాత్రి పదకొండు గంటలకు తోటలో కాచుకో. కావలసింది దొరకగానే వెళ్ళిపో. తర్వాత నేను వస్తాను.

సరేనా."

"ఓ.కె డియర్. నువ్వు చెప్పినట్టుగానే ఉంటాను" అన్నాడతను అవతలి నించి.

రిసీవర్‌ను పెట్టేసి హాయిగా గాలి పీల్చుకుంది అరుంధతి. ఆమె మనసు తేలికపడింది. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఎదురు చూస్తున్న అవకాశం. ఇంతకుమించిన అవకాశం ఇక రాదు. ఉన్న డబ్బంతా దోచుకోవచ్చు. హాయిగా నరేష్‌తో ఎటయినా వెళ్ళిపోయి బతకొచ్చు. పిచ్చివెధవలు. రంగశాయి—దుష్యంతరావ్. వాళ్ళకేదో వస్తుందని సంతోష పడుతున్నారు. తన ప్లాన్ వాళ్ళకు తెలీదు.

నవ్వుకుంది అరుంధతి. వెళ్ళి తన గదిలో సూట్కేసు అడుగున ఉన్న ఓ ఫోటోను బయటకు తీసింది. ఓ నిముషం చూసి ముద్దు పెట్టుకుంది.

12

"ఏం నిర్ణయించుకున్నావ్?" అడిగాడు రంగశాయి. పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో చెట్లచాటున కూర్చున్నారు ఇద్దరూ. కస్తూరి వెంటనే మాట్లాడలేదు. ఆమె కళ్ళు కొంచెం ఎర్రగా ఉన్నాయి.

"మాట్లాడవేం" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగించి.

"నీతో రావడానికే సిద్ధపడ్డాను."

"గుడ్."

కస్తూరి అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

"నువ్వు తెలివైన దానివి. ఇప్పుడు నమ్ముతున్నాను— నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావని" ఆమె చెయ్యిపట్టుకున్నాడు రంగశాయి. చిన్నగా నొక్కాడు.

కస్తూరి చిన్నగా వణికింది. ఆమె మనస్ఫూర్తిగా అతడిని ప్రేమించింది, అతన్ని నమ్మింది. కాని అతను మోస

గాడని ఆమెకు ఎక్కడా అనిపించలేదు.

"ఎప్పుడు వెళ్ళిపోద్దాం" అన్నదామె మెల్లగా.

"నీ ఇష్టం."

"నువ్వే చెప్పు."

"కాదు నువ్వెప్పుడంటే అప్పుడే."

"పన్నెండో తారీకు రాత్రి వెళ్ళిపోతాం."

"ఏం....ఆరోజు యేమయినా విశేషముందా?"

"అవును. ఆరోజు సాయంత్రం నాన్న బొంబే వెళుతున్నాడు."

"అయితే ఆ రోజునే వెళ్ళిపోదాం."

"ఎక్కడికి?"

"మద్రాసు."

"ఆ వూరు నీకు బాగా తెలుసా?"

"అవును... నేను అక్కడే చదువుకున్నాను కొన్నాళ్ళు. ఇంతకూ అక్కడకు వెళ్ళి తర్వాత మనం ఎట్లా బతుకుతాము?"

"నువ్వు ఏదయినా ఉద్యోగం చూసుకో."

"డ్రయివర్ ఉద్యోగమే చూసుకోవాలి."

కస్తూరి మాట్లాడలేదు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్? డ్రయివర్ ఉద్యోగం చెయ్యడం నీకు ఇష్టం లేదా?"

"ఇష్టం లేకపోయినా చెయ్యక తప్పదు గదా! నేను కూడా యేదో ఒక ఉద్యోగం చేస్తాను."

"నువ్వా!"

"అవును....ఏం తప్పా."

"వద్దు. నువ్వు ఉద్యోగం చెయ్యటం నాకు ఇష్టంలేదు."

"చెయ్యక తప్పదు."

"నిన్నొక విషయం అడుగుతాను. యేమీ అనుకోవు గదా."

"ఏమిటి?"

"మీ నాన్నకు నువ్వొక్కదానివే కదూ?"

"అవును."

"అలాంటప్పుడు నువ్వు నాతో వచ్చి యేమీ లేని దానిలా యెందుకు బతకాలి?"

"అయితే యేం చెయ్యమంటావ్?"

"నువ్వు ఇంట్లోవున్న డబ్బు తీసుకురా. మద్రాసులో నేను ఏదయినా వ్యాపారం చేస్తాను."

ఉలిక్కిపడింది కస్తూరి.

"ఏమిటలా చూస్తావ్. మీ నాన్న ఆస్తికి నువ్వు వారసురాలివి. నీ ఆస్తిని నీతో తెచ్చుకోవటంలో తప్పు లేదు....మనం ఆ డబ్బుతో వెళ్ళిపోదాం. మిగిలింది మీ నాన్నకు ఉంటుంది. మనం వృద్ధిలోకి వచ్చిన తర్వాత మీ నాన్న డబ్బు ఆయనకు ఇచ్చేద్దాం."

"ఈ ఆలోచన నాకు నచ్చలేదు శాయి," అన్నది కస్తూరి.

"నచ్చకపోతే మనం కష్టాలలో పడాలి డియర్. కష్టాలు నాకు అలవాటే ననుకో. నీవు దరిద్రం అనుభవించటం దేనికి?"

"నాకు భయంగా ఉంది."

"భయం దేనికి? నీ సొమ్మును నీవెంట తెచ్చుకుంటున్నావ్. నువ్వు సరేనంటే నేను నీకు సహాయపడతాను. మనం సుఖంగా బతుకుతాము." అన్నాడతను ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

ఆ చూపునించి తప్పించుకోలేక పోయింది కస్తూరి.

"నిన్నే ప్రేమించాను. నమ్ముతున్నాను. నీ ఇష్టం వచ్చినట్టే చెయ్యి" అన్నది కళ్ళు దించుకుని.

13

గోడనున్న గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది. అప్పటివరకు నిద్రపోతున్నట్టు నటిస్తున్న అరుంధతి చిన్నగా కళ్ళు తెరిచింది.

గదినిండా మసక వెలుతురు పరుచుకుని వుంది. వస్తువులన్నీ అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

ప్రేమ్‌చంద్ బోర్లా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు.

బెడ్ మీదనించి దిగింది ఆమె.

నిద్రపోతున్న అతనివేపు ఓసారి చూసి తలుపుల దగ్గరకు వెళ్ళి చప్పుడు కాకుండా తలుపు తెరిచింది. బయటకు వచ్చింది. కస్తూరి గది తలుపులు మూసి వున్నాయి. కిటికీ సందుల్లోంచి దీపం వెలుతురు బయటకు వస్తోంది.

మెట్లు దిగి కిందకు వచ్చింది.

ఒకసారి అటూ ఇటూ చూసి అవుటు హవుస్ వైపు నడిచింది.

ఆమెను ఓ ఆకారం అనుసరిస్తున్నట్టు ఆమెకు కొంచెం కూడా అనుమానం రాలేదు.

తోటలో చీకటిగా ఉంది. చెట్లు కదులుతున్నాయి. ఇంటిముందున్న వీధి దీపం వెలగడంలేదు.

తలుపులమీద చప్పుడు చేసింది అరుంధతి.

రెండు నిమిషాల తర్వాత తెరుచుకున్నాయి. గబుక్కున లోపలకు నడిచి తలుపులను మూసింది.

"నిద్ర పోలేదా?" ఎదురుగా నిలబడిన ఇద్దర్నీ చూస్తూ అడిగింది.

"నీకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాం. రాత్రి కూడా

యెదురుచూశాము."

"మనకు అవకాశం వస్తోంది."

"ఎప్పుడు?" ఆత్రంగా అడిగాడు దుష్యంతరావు.

ఎప్పుడో రంగశాయికి తెలుసు. అయినా బయట పడ లేదు. తమ విషయం దుష్యంతరావుకు కూడా చెప్పలేదు ఆతను.

"పన్నెండో తారీఖు రాత్రి."

"ఆ రోజు ప్రేమ్‌చంద్ ఊళ్ళో ఉండడా."

"అవును. ఆయన బొంబే వెళుతున్నాడు సాయంత్రం. ఆ రోజు రాత్రికి మీరు పరికరాలు సిద్ధం చేసుకోండి. పన్నెండు గంటలకు ఐరన్ సేఫ్ తెరవండి. దొరికినదాంట్లో ముగ్గురం పంచుకుందాం. నా వాటా నేను దాచిపెట్టు కుంటాను. మీరు వెళ్ళిపొండి. తర్వాత నేను ఎప్పుడో ఇక్కడనించి బయట పడతాను. సరేనా." తల వూపారు ఇద్దరూ.

"వెళతాను. గుడ్ నైట్" అని తలుపులు తెరుచుకుని బయటకు వచ్చింది.

అప్పటివరకు ఆమె మాటలను విన్న ఆ ఆకారం ఆమె బయటకు వస్తుందని గ్రహించి గబ గబా అక్కడినించి చెట్ల చాటుగా లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

చప్పుడు చెయ్యకుండా మెట్లెక్కి తన గదిలోకి చేరింది అరుంధతి.

బోర్లా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు ప్రేమ్‌చంద్....
వెళ్ళి అతని పక్కనే పడుకుంది ఆమె.

14

సూర్యోదయం కాలేదు. ఆరు గంటలకే నిద్రలేవటం అరుంధతికి అలవాటు. ఎప్పుడయినా ఒంట్లో బావుండక

బధకంగా ఉంటే యెండెక్కిన దాకా పడుకుంటుంది.

ఆరూ ఇరవై అయింది. అప్పుడే వీధుల్లో సందడి మొదలవుతోంది.

అవుటు హవుస్‌లో మిత్రులిద్దరూ ఇంకా నిద్ర పోతూనే ఉన్నారు.

తోటలో తిరుగుతోంది అరుంధతి.

పేపర్ వాడు దినపత్రికను లోపల పడేసి వెళ్ళి పోయాడు అప్పుడే.

దాన్నందుకుంది అరుంధతి. వార్తలను చదువుతోంది.

పేజీ తిప్పింది.

ఉలిక్కిపడింది. నిజంగా షాక్.

గబ గబా అవుట్ హవుస్ దగ్గరకు పరుగు తీసింది. తలుపులమీద చప్పుడు చేసింది.

తలుపులు తెరిచాడు దుష్యంతరావు.

"ముందు ఇక్కడినించీ పారిపొండి" అన్నది గాభ రాగా.

"ఏమయ్యింది," అడిగాడతను కంగారుగా.

"ఇదిగో" అని పేపరు చూపించింది.

అందులో దుష్యంతరావు రంగశాయి ఫోటోలు వేశారు. కింద వాళ్ళను పట్టుకున్నవాళ్ళకు అయిదువేలు బహుమతి అని రాశారు. ఇద్దరికి ఉన్న చరిత్ర కింద రాశారు.

దాన్నలా వదిలేసి గబుక్కున వెళ్ళి రంగశాయిని లేవ గొట్టాడు దుష్యంతరావు. లేవగానే పేపరు చూపించాడు.

"ఇప్పుడెలా?" అన్నాడతను.

"కారులో ఎక్కడికయినా దూరంగా పారిపొండి. పన్నెండో తారీఖు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు రండి."

అన్నదామె.

నిముషంలో ఇద్దరూ బయటకు వచ్చి గ్యారేజ్‌లో ఉన్న ఫియట్ కారును బయటకు తీశారు. రంగశాయి డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు. వెనుకసీట్లో కూర్చు న్నాడు దుష్యంతరావు.

కారు బయటకు వెళ్ళింది.

పేపరు మడిచి తోటలో మొక్కల చాటున పడేసి గబ గబా పైకి వెళ్ళింది అరుంధతి.

కస్తూరిగానీ, ప్రేమ్‌చంద్ గానీ లేవలేదు. తను వెళ్ళి అతని పక్కనే పడుకుంది.

కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోతున్నట్లు పడుకుంది.... ఆమెలో ఆలోచనలు పరుగులు దీస్తున్నాయి.

ఒకరకంగా వీళ్ళిద్దరి ఫోటోలు పేపర్లో వెయ్యటం మంచిదే అయింది. తనమీద ఎవరికీ అనుమానం రాదు దొంగతనం జరిగిన తర్వాత.

ప్రేమ్‌చంద్ యేడు గంటలకు లేచాడు.

"టైమెంతయింది" అన్నది అరుంధతి కిటికీలోనించి బయటకు చూసి.

"ఏడుగంటలు" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

గదిలోనించి బయటకు వచ్చాడు అతను. అప్పుడే మెట్లెక్కి వస్తున్న నౌకరు చేతిలో పేపరు వుంది. పేప ర్‌ను ప్రేమ్‌చంద్‌కు ఇచ్చాడు.

ముందు పేజీ చూసి పక్కనున్న పేజీ తిప్పాడు. ఆ పేజీలో ఉన్న రెండు ఫోటోలను చూడగానే షాక్ కొట్టినవాడిలా అయ్యాడు. కింద రాసివున్న మేటర్‌ని చదివాడు.

రంగశాయి-దుష్యంతరావు పేరుమోసిన దొంగ

లనీ మద్రాసులో బ్యాంకు దొంగతనంచేసి పారిపోయారనీ, వాళ్ళు ప్రస్తుతం హైద్రాబాద్‌లో ఉంటున్నట్టు పోలీసులు భావిస్తున్నారనీ-వాళ్ళను పట్టిన వాళ్ళకు అయిదు వేలు బహుమానం ఇస్తామనే పోలీసు ప్రకటన ఉంది. గబగబా కూతుర్నీ భార్యనీ కేకేశాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"ఏమిటి?" ఇద్దరూ వచ్చారు.

పేపరు చూపించాడు వాళ్ళకు.

కస్తూరికి కళ్ళు తిరిగాయి. వెనక్కు పడబోయి ఎలాగో నిలదొక్కుకుంది.

"మన డ్రైవరిద్దరూ తోడుదొంగలా," భయంగా అన్నది అరుంధతి.

నౌకర్ని పిలిచి అవుట్ హవుస్‌లో వాళ్ళిద్దరూ లేచారో లేవలేదో చూసిరమ్మని పంపించాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"మన మెవ్వరం గ్రహించలేదు వీళ్ళు దొంగలని. వేధవలు పెద్దప్లానుతోటే మనదగ్గర చేరారు. మొన్నటి దొంగ వీళ్ళిద్దర్లో ఒకడయివుంటాడు" అన్నాడతను.

కస్తూరి అక్కడ నిలబడలేక తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆమెకు ఏడుపు వస్తోంది. ఒక దొంగ తను మొదటిసారిగా ప్రేమించింది. ఇంకా నయం. ఎప్పుడో అతనితో డబ్బు నగలు కాజేసి ఇంట్లోనించి పారిపోలేదు. తన అదృష్టం.

నౌకరు వచ్చి "వాళ్ళిద్దరూ ఆ ఇంట్లోలేరు. గ్యారేజ్‌లో ఫియట్ కారు కూడా లేదు" అని చెప్పాడు.

"అయితే పారిపోయారు" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"వాళ్ళకెలా తెలుసు పేపర్లో వాళ్ళగురించి ఇలా ప్రకటించినట్టు" అన్నది అరుంధతి.

"పొద్దున్నే చూసివుంటారు పేపర్లో. చూడగానే

పేపర్ని అక్కడే పడేసి కార్లో వెళ్ళిపోయి ఉంటారు. కారు తీసుకువెళ్ళారు. దాన్నేం చేస్తారో వెధవలు. ముందు పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వాలి" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"అవును ఫోన్ చేస్తాను" అని ఫోన్ దగ్గరకు నడవబోయింది అరుంధతి.

"వద్దు అరూ....ఫోనులో రిపోర్టు వద్దు. నేనే వెళ్ళి స్వయంగా రిపోర్టు యిస్తాను" అని తన గదిలోకి వెళ్ళాడు.

రెండునిముషాల్లో డ్రెస్ మార్చుకుని తనే డ్రైవ్ చేసుకుంటూ కార్లో బయల్దేరాడు.

అతను వెళ్ళినవైపే చూస్తుండిపోయింది అరుంధతి.

15

పన్నెండో తారీకు.

రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటుతోంది. ప్రేమ్ చంద్ ఇల్లు—పరిసరాలు అన్నీ ప్రశాంతంగా వున్నాయి. మేడమీద గదిలో ఎక్కడో ఒక్కచోట సన్నగా దీపం వెలుగుతోంది.

ఎదురింట్లోనించి తోటలో పలుచగా వెలుతురు పడుతున్నది.

చల్లనిగాలికి చెట్లు తలలు వూపుతున్నాయి.

రోడ్డుచివర్న అప్పుడప్పుడు ఏవో వాహనాలు వెళుతున్న మోత వినిపిస్తోంది.

మేడమీద చీకటిగా ఉన్న గదిలో నిలబడి కిటికీలోనించి బయటకు చూస్తున్నారు ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్, నలుగురు కానిస్టేబుల్స్, ప్రేమ్‌చంద్. వాళ్ళకళ్ళు రోడ్డుమీదకు చూస్తున్నాయి.

టైము పదకొండూ ఇరవై అయ్యింది.

కస్తూరి ఇంట్లోలేదు. తన స్నేహితురాలితో రెండో

ఆట సినిమాకు వెళ్ళింది. ఆమె ఇంటికి తిరిగి రాదు ఆ రాత్రికి. తెల్లవారిన తర్వాత వస్తుంది.

వాళ్ళు చూస్తుండగానే ప్రహరిగోడ మీద యెక్కి లోపలకు దూకాడు ఓ మనిషి.

రెండు నిముషాలు గోడదగ్గర నిలబడ్డాడు మేడ కేసి చూస్తూ.

దీపం వెలుతురు యెక్కడినించో అతనిమీదకు పడు తోంది కొంచెంగా.

"వీడు ఆ ఇద్దర్లో ఒకడా" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"కాదు. వీడెవడో కొత్తవాడు. ఇంతకుముందు చూళ్ళేదు" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

గోడదగ్గర నిలబడ్డ మనిషి అక్కడేవున్న ఓ క్రోటన్ మొక్కచాటున దాక్కున్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఓ కానిస్టేబుల్‌కు ఏదో చెప్పి యింటి వెనుక వయిపునించి బయటకు పంపించాడు. వాళ్ళు చూస్తుండగానే ఆ కానిస్టేబుల్ చెట్లచాటుగా వెళ్ళి క్రోటన్ మొక్కచాటున కూర్చున్న అతని మెడమీద వెనుకనించి అరచేత్తో గట్టిగా కొట్టాడు. అతను చిన్నగా మూల్గి వెనక్కు పడిపోయాడు. వాడిని భుజంమీద వేసు కుని గదిలోకి తీసుకు వచ్చాడు. తాడుతో అతని కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టేశారు.

"మనం ఇక్కడ వద్దు. తోటలో దాక్కుందాం. అక్కడే పట్టుకోవచ్చు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మీ ఇష్టం" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"మీరు ఇక్కడే ఉండండి. వాళ్ళను పట్టుకోగానే రండి"అని వాళ్ళు గబగబా బయటకు వెళ్ళి చెట్ల చాటున కూర్చున్నారు తోటలో.

పన్నెండు గంటలు కావస్తుండగా రంగశాయి—దుష్యంతరావు ఒకరి తర్వాత ఒకరు గోడ దూకారు.

వాళ్ళు దూకగానే గబుక్కున వాళ్ళమీద పడి పట్టుకున్నారు. వాళ్ళకేమీ అర్థంకాలేదు. విదిలించుకుని పారిపోవటానికి ప్రయత్నించారు. కాని కుదర్లేదు. బేడీలు పడ్డాయి ఇద్దరికీ—

"మోసం.... రాక్షసి అరుంధతి మోసం చేసింది" అరిచాడు రంగాశాయి.

"నోర్మూయ్. మోసం చేసింది అరుంధతి కాదు. మీ దురదృష్టం. దొరికిపోయారు. అరుంధతిని మీకంటే ముందుగానే మూశాం" అన్నాడు ప్రదీప్.

ఇద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

"నా ఇంట్లో చేరి నా ఆస్తినే కాజెయ్యాలని ప్లాను వేస్తా్రా వెధవలూ" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్ కోపంగా.

ఉలిక్కిపడ్డారిద్దరూ.

అందరూ గదిలోకి వచ్చారు. అతను ఇంకా స్పృహలోకి రాలేదు.

"వాడి మొహాన నీళ్ళు కొట్టండి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"వీడెవడు?" అన్నాడు దుష్యంతరావు-రంగశాయితో.

"ఏమో" అన్నాడతను.

అతనికి స్పృహ వచ్చింది.

లేచి "అరుంధతి ఏది?" అన్నాడు పోలీసులను చూసి కంగారుగా.

"కటకటాల వెనుక వుంది."

"ఆ" అన్నాడతను ఆశ్చర్యంగా.

"ఇంతకీ నువ్వెవరు నాయనా?" అడిగాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"చెప్పను."

"నువ్వు చెప్పకపోయినా అరుంధతి చెపుతుంది. మర్యాదగా అన్ని విషయాలూ చెప్పు. లేకపోతే చచ్చేట్టు తన్నులు తింటావ్" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఇంతకీ మేము ఈ రాత్రికి ఇక్కడికి వస్తామని మీకెలా తెలుసు" అడిగాడు దుష్యంతరావు అనుమానంగా. అతనికంతా అయోమయంగా వుంది.

"ఆ రోజు రాత్రి అరుంధతి మీతో అవుట్ హౌస్‌లో దొంగతనం ప్లానుగురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు విన్నాను ఆమె వెనుకేవచ్చి. అప్పుడే మీ గురించి తెలిసింది. అప్పుడే మిమ్మల్ని పోలీసులకు పట్టించే ప్లాను ఆలోచించాను. అందుకే అప్పుడు ఏమీ మాట్లాడలేదు. తెల్లారి మీ ఫోటోలు పేపర్లో పడ్డాయి. రిపోర్టు యివ్వాలని అరుంధతికి చెప్పి స్టేషన్‌కు వెళ్ళి అంతా చెప్పాను. నేను ఈ సాయంత్రం బొంబేకి వెళతానని మీకు తెలుసు. మీరు వస్తారని తెలుసు. అందుకే ముందుగా అరుంధతిని అరెస్టుచేసి లాకప్‌లో ఉంచి, మీ కోసం వలవేశాం. అనుకోకుండా యితనెవరో కూడా యిరుక్కున్నాడు" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్ అతనివైపు చూసి.

"ఇంతకీ నీ విషయం చెప్పు ఆగంతకుడా" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"చెబుతాను. ఎందుకు అనవసరంగా దెబ్బలు తినటం. అరుంధతి నేను ప్రేమించుకున్నాం. పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాం. కాని ఇంతలోనే ప్రేమ్‌చంద్ ఆమెను చేసుకుంటాననటం ఆమె వొప్పుకోవడం జరిగాయి. నాకు చెప్పింది. తిట్టాను. కేవలం ఆ సిరికోసమే ఒప్పుకున్నాననీ త్వరలో ఆ ఆస్తి కాజేసే ప్లాను వేసి డబ్బు చేతికి రాగానే

పెళ్ళిచేసుకుందామంది. సరేనన్నాను. తర్వాత కొన్నాళ్ళకు ఉత్తరం రాసింది. రంగశాయి—దుష్యంతరావు కనిపించారనీ వాళ్ళని పావులుగా వుపయోగించి డబ్బు కాజేసే ప్లాను వేశాననీ రాసింది. ఆ ప్లాను ప్రకారం వాళ్ళు దొంగతనం చేసి బయటకు రాగానే నేను వాళ్ళను రివాల్వర్‌తో కాల్చి ఆ డబ్బు తీసుకొని వెళ్ళిపోవాలి. తర్వాత పోలీసులకు తెలిసినా వాళ్ళు ఆ ఇద్దరినీ దొంగలని తెలుసుకుని ఇంకొక దొంగ ఇద్దరినీ కాల్చి డబ్బుతో పారిపోయాడని అనుకుంటారు. అరుంధతి మీద ఎవ్వరికీ అనుమానం రాదు. తర్వాత కొన్నాళ్ళకు అరుంధతి నా దగ్గరకు వచ్చేస్తుంది. ఇదీ సంగతి. నాలుగు రోజుల క్రితం ట్రంక్ కాల్ చేసి ఈ రోజు రాత్రి పదకొండు గంటలకు వచ్చి తోటలో దాక్కొని వుండమంది. వచ్చాను. పట్టుకున్నారు" అన్నాడతను.

దుష్యంతరావు—రంగశాయి ఒకరినొకరు భయంగా చూసుకున్నారు.

"నీ పేరు" అడిగాడు ప్రేమ్‌చంద్ అతన్ని.

"నరేష్" చెప్పాడతను.

"నేను పొరపాటు చేశాను ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ. ఓ ఆడదాన్ని పెళ్ళిచేసుకునే ముందు ఆమె గురించి తెలుసుకోవాలి. కేవలం అందం చూసి మోసపోయాను. మీ సహాయానికి నా కృతజ్ఞతలు" అన్నాడు ప్రేమ్‌చంద్.

"మేమే మీకు థాంక్స్ చెప్పాలి—అరితేరిన తోడు దొంగల్ని పట్టిచ్చినందుకు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్ వాళ్ళిద్దరికేసి చూసి.

ఇద్దరూ తలలు వంచుకున్నారు.

—:ఐపోయింది:—